

Dívce v mercedesu

1. ^D Po zádech mi stéká déšť
^D a ty si suchá, ^G dívko v mercedesu,
^D je pátek večer, nejraději
^D bych zalez' někam, ^G kde je suchá zem,
^C tak ze silnice zahnu někam k lesu
^G a ty máš, ^A co jsi chtěla, ^{D G D G} čert tě vem.

2. Ten pán, co drží drahej volant,
to je šance, dívko v mercedesu,
má zlatěj prsten, zlatý srdce,
zlatý zuby, prostě zlatěj chlap,
já mám jen to, co na zádech si nesu,
a ty máš, co jsi chtěla, tak se trap.

R: ^{Ami7} Před chvílí svět byl jenom náš,
^{Ami7} ty kytky stále ještě kvetou,
^{Ami7} co u silnic jsme občas nacházeli,
^{Emi7} když hledali jsme spolu vrátka,
^{Emi7} jimiž pátky jdou do nedělí.

3. Ta vůně ohňů ve vlasech,
ta nevyvane, dívko v mercedesu,
to nepřerazej' drahý šminky
ani parfém Chanel číslo pět,
od longdrinků a nablejskanejch plesů
tě za pár tejdnu vrátí zase zpět.

4. Až poznáš, co jsi vlastně chtěla,
vem si rtěnku, dívko v mercedesu,
slova dlouho nehledej
a na dlaň levý ruky začni psát,
ten dopis potom pošli na adresu:
patník u cesty číslo padesát.

R: Pak bude svět zas jenom náš,
vždyť ty kytky stále ještě kvetou,
co u silnic jsme spolu nacházeli,
a vím, že jednou najdem vrátka,
jimiž pátky jdou do nedělí.

Franta

R: D E
Franta má péra
 A D
ježiši Franta má péra
E
barevný péra
ježiši Franta má péra

1. Šel jsem v novým kvádru na trh
někdo mi ho zezadu natrh
natrhl mi ho asi hřebíkem
já při tom vlekl pytlík s mlikem
je to setsakramentský
v čem budu prohánět ... caramba... seňority

R: Franta má ...

2. Vejda do kavárny zřel jsem mloka
jak sedě zpříma lokal moka
měl černý kvádro s žlutými fleky
já při tom pohledu pukal vzteky
od těch dob když vidím mloka
fláknu ho pěstí do voka

R: ...

3. Ráno jsem vyšel do Liberce
a už mě z toho bolí bérce
ten kdo to tu zná jistě uzná
že jsou tu cesty samá džuzna
tak šlapu od Ještědu
a jsem rád že ještě jedu

R: ...

4. Měl jsem jet hrát do Třebíče
jenže jsem v zámku zlomil klíče
tlačit se nedá - je to těžký
nezbývá než to dojít pěšky
Tak šlapu ku Třebíči
no je to ... prostě těžký

R: ...

5. Dnes ráno u dveří mého bytu
potkal jsem na schodech vepřovou kýtou
to ovšem zdaleka není všecko
s tou kýtou se za šlachu vedlo plecko
asi byl bezmasý pátek
tak šly na procházku z jatek

R: ...

6. Franta má péra
ježiši franta má péra
barevný péra
ježiši Franta má péra
Franta má péra
ježiši Franta má péra
barevný péra
z ocasu foxteriéra

Hudsonský šify

1. Ten, kdo nezná hukot vody lopatkama vířený
jako já, jó, jako já,
kdo hudsonský slapy nezná sírou pekla sířený,
ať se na hudsonský šify najmout dá, johoho.
2. Ten, kdo nepřekládál uhlí, šif když na mělčinu vjel,
málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
ať se na hudsonský šify najmout dá, johoho.
- R: Ahoj, páru tam hoď,
ať do pekla se dříve dohrabem,
johoho, johoho.
3. Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků
jako já, jó, jako já,
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
ať se na hudsonský šify najmout dá, johoho.
4. Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, málo zná,
kdo necejtil hrůzu z vody, kde se málem utopil,
ať se na hudsonský šify najmout dá, johoho.
- R:
5. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó, jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
ať se na hudsonský šify najmout dá, johoho.
6. Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk,
kdo je sám, jó, jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě prima kluk,
ať se na hudsonský šify najmout dá, johoho.
- R: + johoho ...

Když jsem odcházel

1. [: Když jsem odcházel, muzika hrála, :]
[: moje znejmilejší, moje znejmilejší
z okna koukala, z okna koukala. :]
2. [: Nekoukej z okna, pojd' radši se mnou, :]
[: a já tobě koupím, a já tobě koupím
sukni zelenou, sukni zelenou. :]
3. [: Sukni zelenou, ne tuze dlouhou, :]
[: abysi ty mohla, abysi ty mohla
vandrovat se mnou, vandrovat se mnou. :]
4. [: Povandrujeme přes hory-doly :]
[: a ty černý lesy, a ty černý lesy -
- naše komory, naše komory. :]
5. [: Tráva zelená - naše peřina, :]
[: tam budeme spávat a se milovávat,
holka rozmilá, holka rozmilá. :]

Kluci to taky nemaj' lehký (Antiptáčata)

- A**
1. Na kytaru hrála a zpívala moc krásně,
že prý holky těžší to maj',
já poslouchal a koukal a říkal si: no jasně,
je to krása, ještě mi hraj,
D
a na lásku jsem myslel a na podobný věci,
A
já v hudbě jako po vodě plul,
H7
a potom mi to došlo a já jsem zařval: kecy,
E
to, co zpíváš, pravdy je půl!
- D7** **A**
R: Víš, mužský to taky nemaj' lehký,
H7 E
kříž je občas s holkama žít,
D7 **A**
víš, mužský to vážně nemaj' lehký,
H7 E **A**
spíš je to tak, že jsme si kvit.
2. Pak sbalili jsme bágly a vyrazili spolu
a táhli spolu hromadu let
a cejtili se vobčas na pomocnou školu,
to jak se s náma vobracel svět,
v týchle naší písni změnili jsme větu,
takže trochu jinak teď zní,
nehrajeme sami, šli jsme do duetu,
zpívá se mnou a já pak s ní, a vona zpívá:
- R: Víš, mužský to vážně nemaj' lehký,
kříž je s náma holkama žít, a já na to:
víš, ale holky, ty to taky nemaj' lehký,
spíš je to tak, že jsme si kvit, a teď ten duet:
D7 **A**
víš, nikdo to vlastně nemá lehký,
H7 E **A**
víš, asi tak musí to být.

Mávej

- E** **E7**
R: Mávej, mávej, mávej, mávej, mávej, mávej jen,
A **E**
nic nepomůže, že tu stojíš sama skoro celej den,
H7 **A** **E** **A E**
tak jen si mávej, mávej, mávej, mávej a dávej sbohem.
- A**
1. Jó, nemáš, holka, páru, jakej pocit mám,
E
když prásknu do kočáru a rukou zamávám
H7
a cesta už mě zdraví a říká mi "těpic",
E **H7** **E**
tak tohle je to pravý, jó, já už nechci víc.
- R:
2. Jó, prošlapaný boty, pingl, tulácká hůl
a na jazyku noty a pod pažema sůl
a cesta, která mluví a říká: jenom pluj,
a žlutý pero žlúví, jó, to je život můj.
H7 **A** **E** **A E**
- R: + tak jen si mávej, mávej, mávej, mávej a dávej sbohem ...

Na cestě – On the Road

1. Kdysi u silnice stával, deku do půl zad,
 ať si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
 nikdy Kerouaca nečet' a neznal třetí proud,
 přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road.
2. Nikdy neměl ani zdání, jak se hrával bop,
 měl jen slinu na toulání a překážel mu strop,
 životem na plný pecky a neubírat plyn,
 tuhle víru na svý pouti vždycky vzýval Sal i Dean.
- R: Tak mi řekni, na co vlastně mám
 moudrosti vyčtený z knížek,
 co je dobrý, na to přijdu sám,
 co je špatný, za tím křížek udělám.
3. Tohle na cestě mi říkal, já ho jednou vzal,
 potom zavolal jen "díky" a já frčel dál,
 od těch dob jsem vždycky hlídal, ať kamkoliv jsem jel,
 nestojí-li u patníku se svou vírou Dean a Sal.
4. Vždycky u silnice stával, vlasy do půl zad,
 ať si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
 nikdy tuhle knížku nečet' a neznal třetí proud,
 přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road,
 on the road ...

Outsider waltz

1. Dnes ráno, když bylo půl, při pravidelný hygieně
 poklesls' hodně v ceně, když jsi zahlíd' svůj zjev,
 už nejsi, co jsi býval, tu tvář nespraví ti masáž,
 marně se, hochu, kasáš, už nejsi lev a velkéj šéf.
- R: Máš svůj svět a ten se ti hroutí,
 to dávno znám, já prožil to sám,
 kráčíš dál a cesta se kroutí,
 až potkáš nás na ní, tak přidej se k nám.
2. Jsi z vojny doma čtrnáct dnů, a na radnici velká sláva,
 to se ti holka vdává, cos' jí dva roky psal,
 ulicí tiše krouží ten blbej motiv z Lohengrina,
 není ta - bude jiná, dopisy spal a jde se dál.
- R:
3. Za sebou máš třicet let a zejtra ráno třetí stání
 a nemáš ani zdání, jak to potáhneš dál,
 ten, komus' kdysi hrával, se znenadání někam ztratil,
 už nemáš, čím bys platil, no tak se sbal a šlapej dál.
- R:
- R:

Nevadí

- A** **E**
1. Napůl jako hrou a napolovic vážně,
D **A**
čerstvou maturitou zmužnělý,
E
chtěl jsi dobýt svět, a svět se tvářil vlažně
D **A E**
na tvý bubnování nesmělý,
A **E**
hlavu plnou věd a nadějí svý mámy,
G **D** **A E**
zkoušky přijímací, potom pád,
A **E**
znalosti jsi měl, cos' neměl, byli známí,
D **A**
takže litujeme, za rok snad,
Hmi **F#+** **Hmi7** **E** **A**
a tehdy poprvé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
2. Pomalu šel rok, a zase stejná škola,
čekáš předvolání každěj den,
předvolání máš, a na něm: vlast tě volá,
takže za dva roky s úsměvem,
dva roky vzal čert, a za nějakej týden
stojíš na radnici s holkou svou,
bylo to s ní fajn, tys věřil, že to vyjde,
kde tvý nebetyčný plány jsou,
a tehdy podruhé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
3. Neměli jste byt a vlastně ani prachy,
prej, že ve dvou se to táhne líp,
jenže už jste tři, a máma s dvěma bráchy,
starej dvoupokoják - špatnej vtip,
tak jste žili rok v tý supertěsný kleci,
vzteky vysušení jako trouď,
potom jeden den si žena vzala věci,
další připomínky řešil soud,
a tehdy potřetí jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
4. Už jsi dlouho sám a věci, co se stanou,
se tě nedotýkaj', byl jsi bit,
všechno už jsi vzdal a postavil se stranou,
vzal sis dovolenou, chceš mít klid,
osamělý dům u rychlíkové trati,
oči za záclonou zapranou,
vlaky jedou dál a málokdy se vrátí,
život nemá brzdu záchrannou,
tak řekni, sakra, to svý "nevdí, zase bude líp" ...

Papírové řetězy

- A** **Hmi**
1. Slepuje očko do oka, řetězy z papíru,
C#mi **E7**
není to jen tak z plezíru a v domě voní vánočka,
A **Hmi**
co kdyby právě zrovna teď, pohyby prstů stále stejný,
C#mi **E7**
už ví, že je to beznadějný, už to ví, že se nedočká.

- D** **E7** **A** **F#mi**
R: Řetězy papírový změní se na okovy,
D **C#mi** **E7**
nikdo jí neodpoví, nikdo se nezeptá,
D **E7** **A** **F#mi**
za šperky safírový nekoupí to, co není,
D **C#mi** **Dmi** **A** **Dmi** **A**
je jako ve vězení, vánoční noc, vánoční noc.

- A** **Hmi**
2. Pomalu chystá večeri, prostírá po paměti,
C#mi **E7**
venku jsou slyšet hlasy dětí a někdo zvoní u dveří,
A **Hmi**
běží jak voda v potoce, je to jen pošťák s telegramem,
C#mi **E7**
zarámovaný dveřním rámem přeje veselé Vánoce.

R:

- A** **Hmi**
3. Nemusí ani slova číst, je jí to dávno všechno jasné,
C#mi **E7**
tak zavře dveře, světlo zhasne, ke stolu nese bílý list,
A **Hmi**
nůžkama proužek po proužku odštíhuje z něj mechanicky
C#mi **E7**
a na řetězech jako vždycky přibývá kroužek po kroužku.

Dmi **A**
R: + vánoční noc ...

Plameny

- A** **Hmi** **A** **Hmi** **A** **Hmi** **A** **Hmi**
1. Plameny vítr rozfoukal a oheň stejně dohořívá,
A **Hmi** **A** **Hmi** **A** **Hmi** **A**
každej už zpíval, každej hrál, a písní pořád neubývá,
Hmi **E** **F#mi** **Hmi**
tak než nám zvlhnou ranní rosou, kytary zabalit a vstát,
E **A** **G D**
tak půjdeme spát, půjdeme spát,
Hmi **E** **Hmi** **E**
k noci patří spaní a na polštáři z dlaní
Hmi **E** **A**
necháme si o toulání zdát.
2. Plameny popel spolykal a ráno po špičkách se blíží,
kdoví, kam vydáme se dál a kde se naše cesty zkříží,
už jenom kousek noci zbývá, a každej zpíval, každej hrál,
tak půjdeme dál, půjdeme dál,
ráno patří dálce a zalomení palce
je [: signálem, co uvolní nám trať. :]

Porubský valčík

C **G**
Když sem šel z Klimkovic do Poruby,
C
nabil sem si hubu o potrubí,
F **C**
o potrubí, o plynove,
G **C**
kde ja teď seženu zuby nove?

Píseň proti ...

1. Má Máňa hned se rozpláče, když začnu zpívat folkáče,
pak obuje si přezkáče a začne do mě kopat,
z folku jsem vyléčen - ty křusky maj' dva centy
a tyhle argumenty maj' na mě těžkej dopad.
2. Zpíval jsem Streichla Pepu, a ještě dnes se klepu
po tom, jak rukou zvíci cepu mně otloukala řepu,
zazpíval jsem jí Redla, a vona jak stěna zbledla,
potom stejnou ruku zvedla - no jéžiš, ta sedla.
3. Po písničkách Jaromíra Nohavici počítám štýchy na palici,
to jak popadla sukovici a hnala mě až na ulici,
ale začínám už tušit, proč musí pořád do mě bušit,
bude to tím, že ta má laňka má ráda jen Daňka.

Píseň, co mě učil listopad

1. Málo jím a málo spím a málokdy tě vídám,
málokdy si nechám něco zdát,
doma nemám stání už od jarního tání,
cítím, že se blíží listopad.
- R: Listopadový písňě od léta už slýchám,
vítr ledový přinesl je k nám,
tak mě nečekej, dneska nikam nepospíchám,
listopadový písni naslouchám.
2. Chvíli stát a poslouchat, jak vítr větve čistí,
k zemi padá zlatý vodopád,
pod nohama cinká to poztráčené listí,
vím, že právě zpívá listopad.
- R:
3. Dál a dál tou záplavou, co pod nohou se blýská,
co mě nutí do zpěvu se dát,
tak si chvíli zpívám a potom radši pískám
píseň, co mě učil listopad.
- R:

Rosa na kolejích

- C F6 F#6 G6 C**
1. Tak, jako jazyk stále naráží na vylomený zub,
F6 F#6 G6 C
tak se vracím k svému nádraží, abych šel zas dál,
F6 G6 Ami Cdim
přede mnou stíny se dlouží a nad krajinou krouží
F6 F#6 G6 C
podivnej pták, pták nebo mrak.
- F6 G6 F6 C**
R: Tak do toho šlápni, ať vidíš kousek světa,
F6 G6 F6 C
vzít do dlaně dálku zase jednou zkus,
F6 G6 F6 C
telegrafní dráty hrajou ti už léta
F6 F#6 G6 F#6 F6 C
to nekonečně dlouhý monotónní blues,
F6 F#6 G6 F6 F#6 C
je ráno, je ráno, nohama stíráš rosu na kolejích.
2. Pajda dobře hlídá pocestný, co se nocí toulaj',
co si radši počkaj', až se stmí, a pak šlapou dál,
po kolejích táhnou bosí a na špagátě nosí
celej svůj dům, deku a rum.
- C F6 F#6 G6 F6 F#6 C**
R: + nohama stíráš rosu na kolejích ...

Ročník 47

- A Emi Emi7 A**
1. Nás bylo sedm romantiků netušících, že se všechno mění,
Emi Emi7 A
a stačilo pár okamžiků, patnáct let, to vlastně tolik není,
F#mi C#mi Hmi D E7
však sotva pátek odhoukaj', to pomyšlení každého z nás svádí:
A Emi Emi7 A
svý tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů z mládí.
2. Léta kráse nepřidaj' a nevyléčí naše ztuhlý klouby,
jen v uších pořád zvoní blues, co na mýtinách jazzman vítr troubí,
zas jdeme známým údolím, tak jako v čase naší zašlý slávy,
a slova městem neředit snášejí se do vyrezlý trávy.
3. Pak čaj s příchutí jehličí a cigaretu zapalovat třískou,
a kytaru vzít do klína a zpívat si tu píseň, kdysi blízkou,
text není žádněj Kainar, dávno víme, že je vlastně hloupá,
tak proč nám slzí oči, není přece vítr a kouř vzhůru stoupá.
4. A je tu konec víkendu a všechno jako v obráceným filmu,
každej si schová do kapsy ten žhavej uhlík, kterej ještě zbyl mu,
[: ten uhlík, to je jistota, že všední dny člověka neumozní,
čas od času se podívá a řekne: je to dobrý, ještě hoří ... :]

Shantytown

A E
Vracím se do Shantytown
E7 A
a děti káču v trávě hraj
a na verandě pijou čaj
je to můj kraj tam v Shantytown
Když jsem šel, říkal jsem příjdu hned
teď se vracím zpět, vždyť hned to je pár let
a známí na mě mávaj a říkaj "tak good day"
vracím se do Shantytown - jó tak mi hudbo hrej.
Vdaný jsou ty holky co jsem znal
a tátu máho pánbu k sobě vzal
jen máma zlatá chystá pro mě bramborák a čaj
vracím se do Shantytown - jó tak mi hudbo hrej.
Banjo svý do kouta postavím
a pingl at tam leží taky s ním
už nechci modrý dálavy ani světa kraj
vracím se do Shantytown - jó tak mi hudbo hrej.

Tonka

1. Tak pojdte, kluci a holky, blíž, ať je nás tu víc,
pojdte sem, kdo bude dál, ten neuslyší nic,
tu podivnou historku vo Tonce a vo jednom pánovi,
kdo nebude poslouchat do konce, ten se nic nedoví.
- R: Proboha, Tonka, jo, to je kus zlatem kovanej,
vostrej jazyk a vostrej nůž má v botě schovanej,
jednu nohu má dubovou a druhou dřevěnou
a když se šontá po štatlu, vrže jí v kolenou.
2. Sype si to takhle Tonka ulicí a vrazí do chláпка,
co má tak trochu pod čepicí a plave jak kocábka,
říká jí: "Pardon, madame, asi jsem do vás trop,
a jestli se náhodou neznáme, tak já jsem nákej Bob."
- R:
3. Chodili spolu až do rána lipovou alejí
a potom si Bob začal stěžovat: "Mě nohy bolejí,"
"a já je mám zase jak dřevěný," jo, Tonka vodpoví
a rukou zatuká lehounce na dřevo dubový.
- R:
4. Bob, ten byl z fleku střízlivej a kouká na nohu,
a že to byl chlápek jízlivej, řek': "Já vám pomohu,"
a Tonka, ta se ani nehejbá a kouká jako šus,
a jak se Bob k tý noze vohejbá, vytáhne ten svůj brus.
- R:
5. Když viděl Bob ten hroznej knajf, dal ruce nad hlavu
a stojí a je z toho celej štajf, Tonka má zábavu,
a potom se najednou začne smát a tiše řekne jí:
"Račte se, madame, podívat, kdepak to stojejí!"
- R:
6. A potom se tiše votočí a klidně vodchází
a ruce má v kapsách a píská si a nic mu neschází,
a Tonka, ta se za ním vožene a leží na zemi
a vidí dvě nohy dřevěný v kanále vražený.
- R:
7. Tahala nohy ze všech sil z tý díry v kanále
a přitom se celá zpotila a měla namále,
a najednou se vám položí a už nedýchá,
jenom ta poslední nadávka zazněla do ticha.
- R: Proboha, Tonka, jo, to byl kus, a už je pod hroudou,
a jí zpívám to svý blues a roky, ty zatím jdou,
měla vám funus tutovej a rakev na míru,
a Bob má z tý nohy dřevěný nohu u klavíru.